

Wybór i ustanowienie Dwunastu to niejedyna wskazówka świadcząca o roli, jaką w przyszłości Chrystus dla nich przeznaczył. Utrzymywanie z nimi bliskich relacji (wybrał ich, aby byli z Nim – por. Mk 3, 13), szczególne wprowadzenie ich w tajemnicę swojego życia i działalności (por. Mt 10, 1-39), a wreszcie obietnica wyjątkowych prerogatyw (por. Mt 18, 18) – wszystko to tłumaczy się tylko jednym: przeznaczeniem Dwunastu do szczególnych zadań w przyszłości.

To wyjątkowe postępowanie Chrystusa w stosunku do Apostołów ma dwa punkty zwrotne z perspektywy ostatecznego ich przeznaczenia w Chrystusowym dziele zbawienia.

Pierwszym z nich było ustanowienie Eucharystii podczas Ostatniej Wieczery. Elementy żydowskiej wieczerzy paschalnej Chrystus podniósł do rangi pamiątki tego misterium, którą powinni obchodzić Apostołowie i reprezentowany przez nich Nowy Lud Boży. Ale ma to być pamiątka szczególnego rodzaju. Ma ona polegać nie tylko na przypominaniu sobie i innym historycznego wydarzenia Krzyża, ale ma równocześnie – w przemianie chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa – zdarzenie to uobecniać wraz z podstawowymi jego konsekwencjami, jakimi są zawarcie Nowego Przymierza i tajemnica Zmartwychwstania. Ten nowy „gatunek” pamiątki, posiadający niejako dwa poziomy: wydarzeniowo-histeryczny i metafizyczno-eschatologiczny, jest możliwy, ponieważ ustanawia ją Wcielony Bóg Zbawiciel, panujący nad jednym i nad drugim porządkiem.

Apostołowie są więc nie tylko świadkami i uczestnikami powstania tej tajemniczej pamiątki ofiary Chrystusa, ale przy całej swojej ludzkiej ograniczoności dostępują jeszcze jednej nadprzyrodzonej promocji, przekraczającej ich ludzki, ograniczony status: stają się „szafarzami zbawienia”. Zadanie to zostało przez Chrystusa wypowiedziane w tych lapidarnych, nabrzmiałych nadprzyrodzoną treścią słowach: „To czyńcie na moją pamiątkę!” (Łk 22, 19). Była to – znajdu-

jąca się w orbicie samej zbawczej misji Chrystusa – nadprzyrodzona i wyjątkowa misja Apostołów i arcydoniosłe zadanie w perspektywie Nowego Ludu Bożego i królestwa Bożego – misja gwarantująca obecność ofiary Krzyża z całą jej niewidzialną zawartością. A oto jak tę prawdę wyraził wybitny eklezjolog André de Bovis: „Chrystus zasadził drzewo krzyża w pośrodku Kościoła w ów wieczór Ostatniej Wieczerzy, On je zasadził na zawsze przez te słowa: «To czyńcie na moją pamiątkę»”.

W wyniku tych słów skierowanych do Apostołów Chrystus wyposażył ich w charyzmat partycypowania w Jego mocy nadawania pamiątki, którą realizować będą w przyszłości w obrębie Kościoła, zdolności uobecniania tego wydarzenia zbawczego, które swoje apogeum osiągnie wkrótce na Kalwarii. Potwierdzi to wymownie św. Paweł, stwierdzając po opisie ustanowienia Eucharystii i zacytowaniu owego kluczowego „to czyńcie”: „Ileokroć bowiem spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pana głosicie” (1 Kor 11, 26). A dzieje się to dzięki powiedzianemu Apostołom przez Chrystusa: „To czyńcie na moją pamiątkę”.